

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΠΑΧΕΛΑΣ

Σέκτες και βαρωνίες

Ο αστικός πολιτικός κόσμος έχει πολλά ακόμη να μάθει αν θέλει να διεκδικήσει την ηγεμονία στον πολιτικό στίβο. Πολλά! Τίποτα δεν είναι τυχαίο στη ζωή και οι διαφορές ανάμεσα στο πώς λειτουργεί το σημερινό κυβερνητικό σύστημα σε σχέση με τα προηγούμενα εξηγούν το πού βρισκόμαστε σήμερα.

Η κυβέρνηση έχει επικοινωνιακό σχέδιο το οποίο εκτελεί με μεθοδικότητα και μπόλικο θράσος. Βαφτίζει το μαύρο άσπρο, δημιουργεί παράλληλα «γεγονότα» για να περισπάσει την προσοχή του κόσμου από τα μέτρα και τα δίνει όλα στον επικοινωνιακό αγώνα. Έχει βρει τρόπο να «μιλάει» με τους πολίτες πέρα και έξω από τα δήθεν συστημικά μέσα. Συχνά εξουδετερώνει τους αντιπάλους της στον δημόσιο διάλογο με την τεχνική του μπουλινγκ, την οποία τελειοποίησε, άλλωστε, τα τελευταία οκτώ χρόνια. Η χορογραφία πριν από κάθε

μεγάλο γεγονός είναι προσεγγμένη και δικαιούται Οσκαρ σκηνοθεσίας και επικοινωνιακής μαεστρίας. Η αλήθεια είναι ότι, τελευταίως, και η άλλη πλευρά οργανώνεται, ενώ και το κέφι των μη επαγγελματιών κυβερνητικών οπαδών και προπαγανδιστών έχει μειωθεί αισθητά.

Το δεύτερο που χαρακτηρίζει το κυβερνητικό μπλοκ είναι αυτό που έλειπε και στην κυβέρνηση Σαμαρά και στις προηγούμενες. Οι διαφωνίες μένουν πίσω από κλειστές πόρτες. Δεν βγαίνει ο κάθε βουλευτής να λέει τον πόνο του στα κανάλια, δεν μαζεύονται βουλευτές στην οδό Νίκης για να κάνουν μπουλινγκ στον υπουργό. Οι βουλευτές του ΣΥΡΙΖΑ και των ΑΝΕΛ λειτουργούν με κομματικό πατριωτισμό. Τα φέουδα, οι μικρότητες, οι καβγάδες υπάρχουν. Δεν επισκιάζουν, όμως, την εικόνα της κυβέρνησης.

Ο αστικός πολιτικός κόσμος, κε-

ντρώος και δεξιός, υποφέρει πολλά χρόνια από τις έριδες και τις βαρωνίες. Το 1944 χρειάστηκε να του επιβάλουν οι Βρετανοί μια λύση (Δαμασκηνός), γιατί δεν μπορούσαν να «τα βρουν» μεταξύ τους την ώρα που οι αντίπαλοί τους πλησίαζαν επικίνδυνα την Αθήνα. Και κατόπιν, όμως, τα προσωπικά, οι μικροφιλοδοξίες κυριαρχούσαν. Την μεγαλύτερη ζημιά στην κυβέρνηση Σαμαρά αλλά και σε άλλες περιπτώσεις την έκαναν η συστηματική γκρίνια και ο φραξιοτισμός, ο οποίος ενδυόταν ενίοτε ιδεολογικό μανδύα που δεν έπειθε κανέναν.

Είναι όμως και κάτι άλλο. Έχεις την αίσθηση με αυτήν την κυβέρνηση –ή τουλάχιστον το στενό της επιτελείο– ότι διαθέτει πολύ τσαγανό. Δαγκώνει τα χείλη, το παίρνει απόφαση και προχωράει ακόμη και στις πιο επικίνδυνες και ακατόρθωτες αποστολές, χωρίς πολλές σκέψεις. Κάνει

μεγάλη διαφορά αυτή η νοοτροπία. Τρομάζει και αιφνιδιάζει τους αντιπάλους. Δημιουργεί μια αίσθηση σέκτας που έχει κοινούς στόχους, αίσθηση ανασφάλειας που κρύβει και δεσμούς –σχεδόν– αίματος. Σπάνια το βλέπει κανείς αυτό στον υπόλοιπο πολιτικό κόσμο, με μερικές εξαιρέσεις.

Τα παραπάνω δεν σημαίνουν ότι η σημερινή κυβέρνηση θα είναι κυρίαρχη για πάντα. Το κλίμα αλλάζει και θα αλλάξει και άλλο. Τα χρόνια του μνημονίου μάς δίδαξαν ότι οι πρωθυπουργοί είναι σαν κούτσουρα στο τζάκι, λαμπαδιάζουν και λάμπουν για λίγο, αλλά στο τέλος γίνονται στάχτη, νομοτελειακά.

Απλά, καλό είναι να θυμόμαστε αυτό που λέει συχνά ο Κωνσταντίνος Μητσοτάκης, έχοντας ζήσει την πολιτική 60 χρόνια. «Οι αστοί πολιτικοί, και κυρίως οι δεξιόι, έχουν ψυχρή καρδερίνας μέσα τους»...

Η ΑΥΓΗ Του Γιάννη Κουτσοκώστα

Το αδιέξοδο του Αντώνη... Μητσοτάκη

Και ξαφνικά η πίστα γέμισε. Νέοι πολιτικοί, που... πάλιωσαν μέσα σε λίγους μήνες, παλιοί και νεότεροι –αλλά πρώην– πρωθυπουργοί, που ξεβράστηκαν από το κύμα της λαϊκής ετυμιογρορίας και έμειναν στα αζήτητα της πολιτικής, αλλά και ψευτομοντέρνοι τεχνοκράτες και οικονομολόγοι, ακόμα και ο κεντρικός τραπεζίτης, που θα μείνει στην ιστορία γιατί επί των ημερών του έγινε... σουρωτήρι το ελληνικό τραπεζικό σύστημα. Μητσοτάκης, Σαμαράς, Σημίτης, Στουρνάρας, ο καθείς με τον δικό του τρόπο, το ύφος και το ήθος τους, βρέθηκαν ξαφνικά να λικνίζονται στον ...χορό του χάους και σε ένα πάρτι, που μοιάζει βγαλμένο από τις ζεστές ημέρες του περασμένου Ιουλίου.

Νυν υπέρ πάντων ο αγών. Αγών όμως όχι για την πατρίδα αλλά για την ...παρτίδα, τις επιδιώξεις και τους στόχους του καθενός. Και καλά ο Σημίτης και ο Στουρνάρας. Ο ένας, ο πρώην πρωθυπουργός, θέλει για λόγους υστεροφημίας, και όχι μόνο, να δηλώνει παρών και ο άλλος, ο κεντρικός τραπεζίτης, θέλει να βγάξει τα εσώψυχα του για τον ...Βαρουφάκη και το πόσο στοίχισε στη χώρα όταν ...κουνούσε το μαντίλι του.

Όμως, αυτοί που ξεπέρασαν κάθε όριο και κάθε φαντασία είναι το «γαλάζιο» δίδυμο της Ν.Δ. Αντώνης Σαμαράς και Κυριάκος Μητσοτάκης στην πιο κρίσιμη στιγμή των διαπραγματεύσεων για το μέλλον της χώρας, την ώρα που διαπιστώνεται επισήμως και ανεπισήμως σύγκλιση και στη ρύθμιση του χρέους, άρχισαν να χτυπούν τα τύμπανα του πολέμου στην κυβέρνηση με αφορμή τα προαπαιτούμενα της συμφωνίας.

Για την ακρίβεια αυτό που συνέβη ήταν ότι ο πρώην, Σαμαράς, επιχειρήσε και πέτυχε να «φορέσει» ένα πελώριο ...καπέλο στον νυν, Μητσοτάκη. Και το έκανε άγαρμπα, άκομψα και προκλητικά. Με τη γνωστή αιφνιδιαστική και δημόσια τοποθέτησή του ο Σαμαράς έδωσε το σύνθημα για μια σύγκρουση μέχρις εσχάτων με την κυβέρνηση.

Ταυτόχρονα όμως αφαίρεσε από τον Μητσοτάκη

κάθε περιθώριο ελιγμού, του υπαγόρευσε ουσιαστικά τη «γραμμή» της Ν.Δ. και ουσιαστικά τον ακύρωσε, τόσο που ορισμένοι έχουν αρχίσει πλέον να αποκαλούν τον πρόεδρο της Ν.Δ. ...Αντώνη Μητσοτάκη. Και όλα αυτά την ώρα που ο πρόεδρος Κυριάκος εμφανιζόταν διατεθειμένος να συναινέσει σε ορισμένα τουλάχιστον από τα μέτρα που προβλέπονται στο πολυνομοσχέδιο.

Πληροφορίες μάλιστα λένε ότι κορυφαίοι ηγέτες της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος, οι οποίοι, αφού εξάντλησαν τις πιέσεις τους προς τον πρόεδρο Κυριάκο να σταματήσει να ζητάει εκλογές, αναγκάστηκαν να απευθυνθούν και σε κορυφαία στελέχη για να τον μεταπείσουν.

Λογάριασαν όμως χωρίς τον Σαμαρά και τον σκληρό πυρήνα του παλιού συστήματος εξουσίας, που φαίνεται ότι παίζουν καθοριστικό ρόλο στις αποφάσεις, τις επιλογές και τις θέσεις του προέδρου της Ν.Δ. Ο οποίος, για να επιβιώσει και να επιβεβαιώσει την ηγετική του θέση στη συντηρητική παράταξη, αναγκάστηκε μέσα σε λίγους μήνες να παλινδρομεί ανάμεσα στον νεοφιλελεύθερο και στον δεξιό λαϊκισμό, που κατά βάθος θα ήθελε να είναι κεντρώος. Και να ταλαντεύεται κάθε τόσο ανάμεσα στον αντιπολιτευτικό αλλά προγραμματικό λόγο και στη σειρά δεξιά ρητορική.

Όχι. Όλα αυτά δεν είναι σημάδια σύγχυσης. Ούτε είναι αποτέλεσμα εσωκομματικών αντιθέσεων και μικροπολιτικών υπολογισμών. Είναι σημάδια πολιτικού και στρατηγικού αδιεξόδου. Οι «γαλάζιοι» φωστήρες, όπως τα «πράσινα» και ...σιγανά Ποτάμια, όπως και το σύνολο του κατεστημένου της χώρας, είχαν επενδύσει πολλά στο σενάριο της καταστροφής και της αριστερής παρένθεσης. Πόνταραν σχεδόν τα πάντα στην προσμονή τους για την ταχύτατη απαξίωση και κατάρρευση της κυβέρνησης κάτω από το βάρος των αδιεξόδων που οι ίδιοι προκάλεσαν.

Ναι, η οικονομική καταστροφή και τα κοινωνικά

και οικονομικά αδιέξοδα είναι εδώ, αυτοί όμως πολιτικά διαψεύδονται. Η κυβέρνηση όχι μόνο αντέχει, αλλά δείχνει έτοιμη να εξασφαλίσει μια αρκετά καλή συμφωνία για την αξιολόγηση και το χρέος στην επικείμενη σύνοδο του Eurogroup στις 24.5. Μια συμφωνία που θα βοηθήσει τη χώρα να αλλάξει σελίδα, να αποκτήσει ανοιχτούς ορίζοντες σε κλίμα σταθερότητας και με όλα αυτά να αντιστραφούν, να αντισταθμιστούν οι συνέπειες των υφεσιακών μέτρων που θα ψηφίσει αύριο η Βουλή.

Όσο αυτή η προοπτική έρχεται πιο κοντά τόσο ανησυχούν και εκνευρίζονται τα «γαλάζια» επιτελεία. Πανικοβάλλονται. Το σενάριο της αριστερής παρένθεσης δεν επιβεβαιώνεται και οι θιασώτες του πέφτουν στην παγίδα τους, κινδυνεύουν να γίνουν οι ίδιοι ...παρένθεση. Τα χάνουν.

Αδυνατούν να διαχειριστούν με ψυχραιμία, σοβαρότητα και στοιχειώδη πατριωτισμό το ενδεχόμενο μιας καλής συμφωνίας, που θα δώσει ανάσες στη χώρα, την οικονομία και την κοινωνία. να αρθεί το αδιέξοδο στις διαπραγματεύσεις με τους δανειστές και να υπογραφεί μια δύσκολη αλλά έντιμη συμφωνία - ανάσα για τη χώρα και την οικονομία.

Φοβούνται και βιάζονται. Γιατί γνωρίζουν ότι, όταν η χώρα ηρεμήσει, όταν η οικονομία σταθεί στα πόδια της, όταν ο εφιάλης της χρεοκοπίας φύγει οριστικά από τον ορίζοντα της χώρας, τότε θα πέσουν οι μάσκες, θα φανεί ποιος είναι ποιος και τι προσβέυει. Τότε θα υπάρξει πραγματική αντιπαράθεση πάνω σε πολιτικές και προγράμματα, τότε θα φανούν οι διαχωριστικές γραμμές, θα κριθούν ευαισθησίες και επιλογές. Τότε κάθε κατεργάρης θα κάτσει στον πάγκο του. Και αυτό ισχύει και για την Αριστερά.